

1849 1. Beh. af Lovf. om midl. Fastsf. af Lønn. m. m. til Hærens Uueerforp. og Menige. 1850

hinanden imøde; derved ville begge Lovforslag blive fremmede.

Jagerslev: Det er ganske vist beklageligt, at sige Tilfælde oftere skulle indtræde her, at man i og for sig i Realiteten er enig om at ville, at en Lønningsforhøielse skal gives, men af rene formelle Grunde ikke kan blive enig om, hvorledes den skal gives, og for hvilken Tid den skal gives. Naar jeg skal sige min Betragtning af, hvorledes denne Sag er kommen til at foreligge, saaledes som sket er, saa forekommer det mig, at vi maa se hen til, hvad der skete den Gang, der var forelagt Forslag om Konvertering af Rigmønt til Kronemønt, hvor Krigsministeren under Forhandlingerne her erklærede, at han ikke ønskede at modtage nogen Lønningsforbedring paa Møntloven, at han vilde være villig til at forelægge en særlig, midlertidig Lov om Lønningsforbedring, og at han selvfølgelig ogsaa vilde forelægge en endelig Lønningslov for Hæren, derunder indbefattet ogsaa for Underforporaler og Menige — de Klasser, her er Tale om — og at han vilde sørge for, at der kom tilstrækkelig Forbindelse tilstede, om fornødent gjordes, hvis den midlertidige Lov udløb. Det forekommer mig, at, naar dette er gaaet forud, saa er der dog en lille Smule Grund til at modtage Lovforslaget under de Forudsætninger, hvorfra Loven er gaaet ud. (Ankjer: Det er aldeles urigtigt.) Det forekommer mig dog, at der er nogen Grund dertil; andre ærede Medlemmer kunne jo finde, at der ingen Grund er dertil. Jeg vil tillade mig den almindelige Bemærkning, at det synes mig at være overordentlig naturligt, at, naar man vil give en vedvarende Lønningsforbedring, som Alle erkjende for at være fornøden, for alle Klasser i Hæren, man da gjør det samtidigt for dem Alle. Er det ikke den naturligste Ting af Verden, at, naar Ønsket om en Lønningsforbedring deles af Regjeringen og deles af os Alle, den da sker samtidigt, sker under Et? Der er fremkommet Ønsker her om strax at give dette Tillæg til en Del af Hæren, navnlig til den lavere Del, de Menige og Underforporaler, og nu har den høitærede Krigsminister sagt, at han gjerne vil gjøre for dem, der staa under ham, Alt, hvad han kan, og tilvende dem Tillæget saa snart som muligt. Er det nu ikke i god Konsekvens dermed, at man maa ønske at give dette Tillæg for den Tid, indtil det maa forudsættes, at hele Lønningsvæsenet kan ordnes? Kan man ikke i denne Samling blive færdig med Hærløven, hvilket man efter min Overbevisning meget godt kan, hvis man virkelig ønsker

det, da der allerede foreligger saa mange Forarbejder, saa er der dog ikke Noget i Veien for at fremme Lønningsloven, hvis vi virkelig ønske det, og jeg finder det høist naturligt, at man da sætter den i Forbindelse med det her foreliggende Forslag. Derfor behøver man ikke at forudsætte Træfthed enten fra den ene eller anden Side. Jeg kunde finde det Raisonnement høist naturligt, som kommer fra det ærede Medlem for Præstø Amtets 6te Balgfreds (Bosfen); der kunde ikke siges Noget imod den foreliggende Ændring, naar den forelaa alene; naar der i dette Døielik alene var Spørgsmaal om denne Klasse af Hæren, saa kunde der i og for sig ikke siges Noget derimod, men naar der er Spørgsmaal om at foreslaa en Lov om noget Helt, kan der siges Noget imod at organisere paa et enkelt Punkt, at trække et enkelt Punkt ud af det Hele. Jeg er fuldkommen villig til at stemme for en Lønningsforbedring; men det forekommer mig, at der er al Grund til at følge det, Regjeringen har forlangt, og jeg kan ikke se, at der er nogen nærliggende Fare ved at gjøre det. Det ærede Medlem for Præstø Amtets 6te Balgfreds (Bosfen) var nu ogsaa noget streng, da han beregnede den Tid, hvori vi havde arbejdet. Den Tid, hvori vi have arbejdet sammen, kan ikke beregnes til 2½ Maaned; hvis Sukommelsen ikke svigter mig, begynde vi den 6te Oktober og skriver i Dag den 7de December, saa det altsaa ikke er meget over 2 Maaned, vi have været sammen. Hvor lang Tid vi have tilbage, vide vi jo ikke Noget om, det er en høist tvivlsom Sag, dette lille Spørgsmaal er naturligvis temmelig ligegyldigt, og jeg har blot indstuet denne berigtigende Bemærkning, da jeg kom til at hufte paa, hvad det ærede Medlem havde sagt. Der er Tid nok til at ordne Forholdet paa en billig Maade og undersøge, hvad der er nødvendigt for de Militæres Lønninger, og jeg finder det naturligt at modtage Loven under den Forudsætning, hvor under den er foreslaaet af Regjeringen. Det ærede Medlem for Præstø Amtets 6te Balgfreds sagde, at, hvis dette Forslag er rigtigt, kan man ikke derfra hente et Argument imod at give denne Forhøielse, at man maaft i andre Retninger gjør Noget, som er urigtigt, og derved ikke kommer til det, der i det Hele er rigtigt. Jeg siger, naar man aldrig vil vedtage Lønningsloven som en Helhed, men vedvarende kun vil gjøre Noget, er det høist beklageligt, og at det kun er en lille Trøst og Støtte for den militære Lønningslovs Fremtid, at man arrangerer et enkelt Punkt rigtigt og lader alle de andre Punkter blive urigtige, og det ønsker jeg